

LIEFDE IN DE BIVY

2 KARPERZIELEN 1 GEDACHTE



Paul met zijn allermooiste vangst: Michaéla.

Het is waarschijnlijk de droom van elke karpervisser. In plaats een remmende factor in je visserij ('ga je nou alweer vissen?') is je vrouw of vriendin juist degene die niet kan wachten om weer naar de waterkant te gaan. Bij Paul Overdeveste gaat dat zo. En zijn Michaéla vangt ook nog eens de grootste vis.

TEKST: GERT-JAN BUIJS > FOTOGRAFIE: RICK JANSEN

Zomaar een zaterdag in september. Aan een fraaie plas in de provincie Utrecht staat een bivy, met voor de deur een paar UGG's en een paar sneakers. Beter kun je de visserij van Paul Overdeveste (33) en Michaéla van Driel (23) niet illustreren. Ze delen niet alleen het dagelijkse leven, maar ook hun karperavonturen. En dan niet op een manier dat vrouwlief slechts meegaat en toekijkt. Nee, ze bemenst haar hengels zelf – en Paul mag hooguit het landingsnet bedienen zoals zij dat ook bij hem doet.

MIN VIJF

Uiteraard was Paul de eerste op wie het karpervirus grip kreeg. "Onze ouders wonen al 17 jaar tegenover elkaar. Ze komen bij elkaar op verjaardagsfeestjes", verklaart Michaéla hoe ze Paul kent. "Maar toen was er veel te veel leeftijdsverschil tussen ons", vult Paul aan. Dat veranderde een jaar of drie geleden, toen de ouders van Michaéla aan Paul vroegen of hij een kast voor hen kon maken. Michaéla: "Toen hebben we een paar keer afgesproken." Van het een kwam het ander. "Hij viste

toen veel dus ik dacht: 'laat ik maar eens meegaan'." Die eerste keer was het verschrikkelijk modderig. "Aan de ene kant dacht ik: 'wat moet ik hier?' Maar het had ook wel wat. Ik weet niet eens meer of we die eerste keer ook wat hebben gevangen." Daarna ging ze ook maar meteen mee op een Frankrijktrip. "Het was daar min vijf. Maar we hadden wel mooi vijf vissen." Het karpervissen heeft hun band alleen maar verstevigd. Michaéla: "De meeste mannen gaan minder vissen zodra ze een vriendin krijgen, hij alleen maar meer." Paul ligt lekker achterover op zijn stretcher en hoort het allemaal aan met een brede grijns. Inmiddels is het stel zover dat ze net samen een huis hebben gekocht.

TAAKVERDELING

Wat trekt haar nou zo aan in die karpervisserij? "Voor mij is het de spanning van het wachten op die vis. De adrenaline als je de hengel pakt. En dan wil je absoluut niet dat je 'm verliest." De praktijk is dat ze vrijwel elk weekend samen aan de waterkant zitten. "Meestal vraagt Michaéla op maandag al wat we in het weekend gaan doen. Hebben we verplichtingen? Nee? Zullen we dan

gaan vissen?", zegt Paul. "Terwijl ik het ook heerlijk vind om af en toe iets anders te gaan doen, hoor." Bij hun sessies hebben ze een strikte taakverdeling. Michaéla: "Hij loopt met de volle kruiwagen van de auto naar de stek. Ik ga mee. Als hij nog een keer op en neer gaat, zet ik ondertussen de tent op en de hengels in elkaar. Hij plaatst de steunen in het water, ik maak de voerboot klaar."

KOPPELWEDSTRIJD

De twee tortelduiven zitten dus bijna elk weekend samen aan de waterkant. Ze focussen daarbij vooral op wateren in de provincie Utrecht. Er moeten wel mooie en het liefst ook grote vissen zitten. Het toeval wil dat zowel Paul als Michaéla in het voorafgaande weekend zo'n hele beste vis hebben gevangen. En dat nota bene tijdens een koppelwedstrijd die ze zélf organiseerden voor de Algemene Utrechtse Hengelaars Vereniging. Michaéla pakte een moddervette spiegel van maar liefst 23,6 kilo. En Paul scoorde ook aardig met een oersterke torpedoschub van 21,9 kilo. Het mag duidelijk zijn dat ze de wedstrijd wonnen met de vangst van deze topvissen. >>



Vrijwel elk weekend zitten Paul en Michaéla samen aan de waterkant.

"Iedereen zei natuurlijk dat het wel raar was dat wij als wedstrijdleiding de vissen vingen, maar we hebben gewoon netjes betaald en lootjes getrokken", verduidelijkt Paul. Michaéla: "Wij deden vorig jaar mee, toen de organisator ons vroeg of wij in de toekomst wilden helpen aangezien hij vader werd. Dat hebben we gedaan. Wij doen al het buitenwerk: de wateren inspecteren, steknummering, dat soort dingen. De eerste wedstrijd die wij mede organiseerden was op het Amsterdam-Rijnkanaal, toen hadden we vier koppels. De tweede keer waren het er al acht, en voor de volgende wedstrijd zitten we met tien al vol."

NIET TE TILLEN

Het had trouwens zomaar kunnen gebeuren dat Michaéla voor die spiegel van 23,6 kilo niet eens haar slaapzak was uitgekomen. "Zij heeft wel eens moeite met opstaan.

Bij die spiegel kreeg ze één piep. En even later nog een piep", vertelt Paul. "Ik dacht: dit is niks", zegt Michaéla. Paul dacht er anders over. Hij was al wél uit de veren en zag de hengeltop langzaam krom trekken. "De vis verplaatste zich heel langzaam. Die beet van die schub van mij was juist een volle fluitier." Eenmaal gevangen plaatste de spiegel Michaéla trouwens nog voor een ander probleem. Ze is nogal tener en weegt naar eigen zeggen 'iets boven de veertig kilo'. Probeer dan maar eens een glibberige, grote vis van meer dan de helft van je eigen gewicht zo op te tillen dat je er een beetje 'carpy' mee op de foto kunt. "Dat lukte me niet", zegt ze. Maar goed, bij het torsen van zo'n monster is het dan natuurlijk wel handig dat je je eigen man paraat hebt staan om je te helpen met poseren in plaats van een of andere vreemde vent.



Voor de saaie momenten is er altijd nog de laptop.

'OM EEN WAADPAK MAATJE 37 TE KUNNEN VINDEN, HEB IK HALF INTERNET AF MOETEN SPEUREN'

Michaéla knoopt alles zelf; Paul mag alleen helpen bij het scheppen



Voor het tillen van de 23,6 kilo zware spiegelkarper moest Paul een handje helpen!

TOILET EN DOUCHE

Qua uitdagingen doen ze het momenteel even wat rustiger aan, wat begrijpelijk is als je net een paar dikke vissen hebt kunnen bijschrijven. Bovendien hebben ze net een huis gekocht, en dat opknappen en inrichten zal ook behoorlijk wat tijd gaan kosten. "Hoevel, een sessie op openbaar water in Frankrijk zou wel gaaf zijn. Maar dan hebben we een boot nodig en die hebben we niet", werpt Michaéla tegen. "Maar voor mij wordt dat toch wat moeilijk. Ik wil graag veilig zitten. Je hoort toch de verhalen over overvallen of dat ze je banden lek steken. En ik heb ook graag een douche of een toiletje in de buurt." Niet dat zij degene is die aan de Nederlandse wateren direct schrikt van elk geluidje. "Laatst opende ik onze vistas, zat er een schattig muisje in. Paul had verwacht dat ik zou gaan gillen." Van ratten is ze ook niet bang. "Die heb ik zelf als huisdier gehad. Paul is wel bang van ratten." Maar ze maken ook gekke dingen mee. "Laatst was er hier een illegaal feest. Middenin de nacht ineens keiharde muziek, plotseling allemaal rare mensen achter je tent." Is er te veel nachtelijk geraas, dan mag Paul even mee bij een plaspaauze.

OPRUIMEN

Hygiëne staat bij Paul en Michaéla hoog in het vaandel. Laatst hebben ze

maar liefs drie vuilniszakken troep van anderen opgeruimd. "Dat hoort niet in de natuur thuis. Als wij ergens hebben gevestigd, hoeft niemand te kunnen zien dat wij daar hebben gezeten", zegt Michaéla. Paul: "Hooguit aan de tentafdruk." Even verderop ligt nog een berg troep van andere recreanten. "Ze hebben ook nog 'ge-wegwerpbarbecued', maar die term hebben ze dus net even iets te letterlijk genomen." Hoofdschuddend staan Paul en Michaéla ernaar te kijken. "Hebben we nog vuilniszakken bij ons?", vraagt Paul aan zijn vriendin.

OP ELKAARS LIP

Samenwonen en samen vissen, dan zit je toch wel erg veel op elkaars lip? Michaéla: "Je zou denken dat je elkaar op den duur wel zat wordt. Maar dat hebben wij helemaal niet. Wij werken allebei gewoon veertig uur. En je hoeft toch ook niet de hele dag iets tegen elkaar te zeggen?" Voor de saaie momenten is er bovendien ook nog de laptop. "Als het slecht weer is, zit je toch vooral in je tent", zegt Paul. "Dan kijken we gewoon samen een serietje". "Tijdens het vissen kom ik meer tot rust dan op vakantie", zegt Michaéla. "Dan denk ik nog aan mijn werk of andere dingen. Als ik vis, denk ik alleen aan vissen."